

PAASTUAJA II PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine 1Mo12, 1-4a)

Lugemine esimesest Moosese raamatust:

Issand ütles Aabrahamile: "Mine oma kodumaalt, oma isakodust, sellele maale, mida mina tahan sulle näidata. Ja ma teen sind suureks rahvaks, õnnistan sind ja teen suureks su nime, et sina oleksid õnnistuseks. Siis õnnistan ma neid, kes sind õnnistavad, ja panen vande alla need, kes sind neavad. Ning sinu läbi saavad õnnistatud kõik hõimud maa peal". Seepeale seadis Aabraham end teele, nii nagu Issand oli käskinud.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps33 ,4-5. 18-19. 20.22 R:22)

R: Issand, olgu Sinu halastus meie üle.

Issanda sõna on õige,
tema tegudele võib loota.
Tema armastab õigust ja õiglust,
Issanda heldus täidab maa.

R:

Vaata, Issanda silm on kõigi nende üle
kes teda kardavad ja ootavad tema heldust,
et ta vabastaks nende hinge surma küsist
ja hoiaks nad elus näljaajal.

R:

Meie hing loodab Issanda peale,
tema on meie kilp ja abimees.
Olgu sinu halastus, Issand, meie üle,
sest me ootame sind pikisilmi.

R:

(Teine lugemine 2Til ,8-10)

Lugemine püha apostel Pauluse teisest kirjast Timoteosele:

Näe koos minuga vaeva evangeeliumi heaks, siis annab Jumal sulle jõudu. Tema on meid kutsunud püha kutsumisega, mitte meie tegude pärast, vaid omaenda tahtmise ja armu järgi, mis on meile antud enne igavesi aegu Kristuses Jeesuses. Nüüd on see avalikuks saanud meie Lunastaja Jeesuse ilmumises. Tema on võtnud surmalt võimuse ja toonud meid evangeeliumi abil kadumatu elu valgusse.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mt 17 ,7)

Helevalgest pilvest kostis Isa hääl, kes ütles:

See on minu armas Poeg, teda kuulake.

(Evangeelium Mt17 ,1-9)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Jeesus võttis kaasa Peetruse, Jaakobuse ja Johannese, tema venna, ning viis nad üles kõrgele mäele - ainuüksi nemad. Ning ta muudeti nende silmade ees. Tema pale säras otsekui päike ja ta rõivad läksid valgeks nagu valgus. Aga vaata, Mooses ja Eelija ilmusid Jeesusele ja rääkisid temaga.

Peetrus hakkas rääkima ja ütles talle: "Issand, meil on siin hea olla. Kui sa tahad, siis ma püstitan siia kolm telki, ühe sinule, ühe Moosesele ja ühe Eelijale". Aga kui ta alles rääkis, vaata, siis heitis üks helendav pilv oma

varju nende üle ja häääl kostis pilvest ning ütles: "See on minu armas Poeg, kellest minul on hea meel, teda kuulake!" Seda kuuldes langesid jüngrid silmili maha ja neil oli suur hirm, kuid Jeesus astus nende juurde, puudutas neid ja ütles: "Tõuske üles, ärge kartke!". Aga kui nad üles vaatasid, ei näinud nad enam kedagi muud kui Jeesust.

Kui nad mäest alla laskusid, keelas Jeesus neid: "Ärge rääkige sellest nägemusest kellelegi, enne kui Inimese Poeg on surnuist üles äratatud!" See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

"... Aga kui ta alles rääkis, vaata, siis heitis üks helevalge pilv oma varju nende üle..." Tähelepanelik kuulaja võib siinkohal kohe küsida: kuidas saab helendav pilv kellegi peale varju heita? Tegelikult polegi see nii võimatu kui esmapilgul paista võib, lihtsalt helendava pilve taga peab olema teine, veel palju võimsam valguseallikas.

See on tõsi, et Jeesus on maailma valgus, kuid tema Taevane Isa peab olema veel palju suurem ja vägevam. Sellepärast ütlebki Jeesus, et kes mind on näinud, see on näinud Isa (Jh 14,9), ning sellega peame me siin maailmas rahule jääma - siis võibolla näeme teda kunagi ka palgest palgesse. Me palvetame Kyrie...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, nende sündmuse aluseks, mida tänane evangeelium meile kirjeldab, on vaid väheste inimeste kogemus. Jeesuse kirkastumise juures olid ju ainult Peetrus, Jaakobus ja Johannes, kelle poolt jutustatud peame uskuma ka meie. Paraku annavad needki tunnistused ennekõike aimu segadusest, mis apostlite hingest maad võttis. "Helendav pilv, mis heitis oma varju" võib olla pigem märgiks, et nad ei suutnud kõike seda, mida nägid, üleüldse kirjeldada. Peetruse tahe telke püstitada hakata viitab vajadusele läbielatut kuidagi kinnistada, soovile, et selguse hetk ei mööduks nii kiiresti.

Teisalt võib Jeesuse kirkastumissündmust mõista julgustuse ja kinnitusena tema kõige tähtsamatele jüngritele enne Suure Nädala sündmusi. Alles siis, kui Jeesus oli taevasse läinud, tohtisid nad sellest teistele rääkida. Tegelikult võiksid kriitilised piibliuurijad isegi väita, et kogu see lugu kirkastumisest Tabori mäel on hiljem välja mõeldud, sest ilmunud taevane hiilgus ja kohtumine ammusurnud prohvetitega oleks pidanud jätma jüngrite psüühikale püsiva jälje. Nad olid ühed vähestest, kes said kindla teadmise sellest, et Jumal ja teispoolsus on olemas, ning see teadmine oleks pidanud võtma neilt igasuguse hirmu surma ees. Hilisemad sündmused aga rääkisid teist keelt: kui Jeesus kinni võeti, jooksid tema jüngrid laiali ning Peetrus koguni salgast teda kolm korda. Ainult see jüngrer, keda Jeesus armastas, jäi tema juurde, kuid on vaieldav, kas see jüngrer oli just Johannes.

Võibolla oli ilmutus Tabori mäel mõeldudki hoiatuseks, et isegi kui me kogeme midagi üleloomulikku, siis ei pruugi sellest saadud teadmine olla nii tugev, et võtab ära hirmu surma ees. Inimene on siin maailmas tihti sedavõrd hõivatud oma igapäevamuredega ja positsiooniga ühiskonnas, et otsustaval hetkel võib tema maisesse kinnistunud eluviis peale jääda, ükskõik mis vaimseid elamusi kunagi on saadud. Sellelesamale viidatakse ka vaese Laatsaruse ja rikka mehe loos, kus pörgusse sattunud rikas palub Aabrahami, et ta saadaks Laatsaruse tema vendi hoiatama - sest kui keegi surnuist üles tõuseks, siis usuksid ju nemadki. Aabraham on aga kindel, et isegi sedavõrd üleloomulik hoiatus ei suudaks neid veenda nende pattudest pöörduma. (Lk 16,19-31)

Omamoodi väljendab sedasama probleemideringi tuntud muinasjutt vaesest kalurist ja kinnipüütud kuldkalakesest, kes lubab vabakslaskmise eest täita kaluri kolm soovi. Algul soovib kalur (mõnes versioonis tema naine) uut seaküna vana ja lõhkise asemele. Kuid siis suurenevad soovid üha, kuni lõpuks ei lepita muuga

kui üksnes võimalusega olla nagu Issand Jumal ise. Kui aga kaluri peret selle ülbuse eest karistatakse ja ta jõuab tagasi lõhkise küna juurde, siis on see isegi justkui kergenduseks - midagi ei läinud tegelikult ju halvemaks! Nii nagu oli enne, nii on ka praegu, ja see ongi turvaline ... ja ka lõhkise küna asemele võib ju ise uue teha. Ükskõik kui ebamaised elamused on inimesele kord osaks saanud, ununeb kõik üleloomulik üsna varsti, kui ta leiab end taas oma senises, harjunud elus.

Võibolla just sellepärast pagendabki inimkonna areng meid üha sügavamale mateeriasse. Paljugi, mis varem kuulus vaimude maailma, on viimaste sajandite jooksul koost lahti võetud, ära seletatud ja sellega oma salapära kaotanud. Ühest küljest võib seda muidugi näha kultuuririkkuse kaotusena ja inimhinge trivialiseerumisena. Kuid teisalt - kas ongi nii halb, kui me tegeleme rohkem sellega, mida me mõistame, millest me aru saame ja mille eest suudame ka vastutada? Igavik on ju niikuinii vältimatu, selle reaalsus tuleb iga päevaga vääramatult lähemale nii igale inimesele, tervele inimühiskonnale kui ka kogu meie planeedil olevale elule. Meie elu siin maailmas on lihtsalt liiga lühike, et teha kõiksugust kurja ja alatuid kompromisse.

Aga kui me vajame midagi vaimu virgutavat, siis peab siin maailmas kogetavast piisama: palverännakust mõnda pühapaika või külastusest esivanemate hauale, võibolla ka lihtsalt väljasõidust loodusesse, kohtumisest heade sõpradega. Sest meiegi vajame ikka kinnitust, et elu ei koosne ainult kannatusest, kaotustest ja leinast. Me peame tundma, et meie pingutused pole eesmärk omaette, vaid nad peavad tooma meile õnne ja elutäiust, nii siin maailmas kui igavikus. Aamen.